

Sygn. akt VIII U 2712/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r. w Gliwicach

sprawy A. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 sierpnia 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. akt. VIII U 2712/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 sierpnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. P. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 1270 ze zm.), ponieważ do dnia 1 stycznia 1999r. nie osiągnął on 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w jego przypadku winien znaleźć zastosowanie art. 39, w zw. z art. 46 wyżej powołanej ustawy, co spowoduje, że będzie się legitymował 25 letnim stażem pracy na dzień 31 grudnia 2008r., a nie jak to przyjął ZUS w oparciu o art. 39, w zw. z art. 184 na dzień 1 stycznia 1999r. Dodatkowo wskazał, że w jego ocenie przepracował pod ziemią, po uwzględnieniu okresów pracy w przodku, 25 lat, 3 miesiące i 5 dni.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo zaznaczył, że prawomocną decyzją z 1 października 2015r., odmówił

ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej bowiem ubezpieczony wykazał jedynie 21 lat i 9 dni pracy górniczej, w tym 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wymienionej w art. 50c, ust. 1.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony A. P. urodził się (...) Podjął pracę w wieku 18 lat tj. 11 grudnia 1978 roku

Prawomocną decyzją z 1 października 2015r., organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej argumentując, że wykazał on jedynie 21 lat i 9 dni pracy górniczej, w tym 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wymienionej w art. 50c, ust. 1.

Następnie prawomocną decyzją z 9 grudnia 2016r., ZUS odmówił odwołującemu prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony wykazał wprawdzie 14 lat pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pod ziemią, co uprawniało go do obniżenia wieku emerytalnego o 7 lat, tj. do 58 lat., ale nie osiągnął wieku 58 lat, a dodatkowo do 31 grudnia 1998r., wykazał jedynie 18 lat, 6 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych 25 lat takich okresów.

W dniu 13 sierpnia 2018r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 5 lat.

W dniu 22 sierpnia 2018r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

ZUS uwzględnił skarżącemu, na dzień 1 stycznia 1999r., 18 lat, 6 miesięcy i 6 dni okresów składkowych uzupełnionych okresami nieskładkowymi, w tym 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i tym samym jego wiek emerytalny można obniżyć o 7 lat, tj. do wieku 58 lat.

Niezależnie od powyższego organ rentowy uwzględnił odwołującemu, na dzień 31 grudnia 2008r., ponad 25 lat okresów składkowych uzupełnionych okresami nieskładkowymi, w tym 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

Udokumentowany okres pracy górniczej uprawnia do obniżenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 27 pkt 1, o 7 lat, zatem wiek emerytalny dla ubezpieczonego wynosi 58 lat.

Odwołujący wiek 58 lat osiągnął w dniu 10 września 2018r.

Sąd miał na uwadze, że przepis art. 46 przewiduje, iż wszystkie określone w nim warunki należy spełnić do dnia 31 grudnia 2008r. Sąd ustalił nadto, że ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Niezależnie od powyższego Sąd ustalił, że organ rentowy uwzględnił odwołującemu, 21 lat i 9 dni pracy górniczej, w tym 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wymienionej w art. 50c, ust. 1.

Ubezpieczony pracował pod ziemią w następujących okresach:

- od 2 września 1981r. do 30 kwietnia 1984r. w KWK (...), tj 2 lata 7 miesięcy i 29 dni)
- od 2 września 1981r. do 3 czerwca 1990r. w (...) w G.,(zaliczyć można okres od 1 maja 1984 roku) tj. 6 lat 1 miesiąc i 3 dni
- od 4 lutego 1991r. do 31 lipca 1998r. w (...) w G. tj. 7 lat 5 miesięcy i 27 dni) , w tym przez 5 miesięcy i 15 dni korzystał z urlopu bezpłatnego, natomiast przez 9 miesięcy i 24 dni

pobierał świadczenia chorobowe. Łącznie daje to 14 lat 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej

W oparciu o zaświadczenie (...) S.A. z 9 grudnia 2002r., Sąd ustalił, że w okresie od 2 maja 1984r. do 3 czerwca 1990r., ubezpieczony przepracował 1.420 dniówek przodkowych, natomiast od 4 lutego 1991r. do 31 lipca 1998r. przepracował 1.284 takie dniówki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego. Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz do rozstrzygnięcia sprawy. Strony zasadniczo nie kwestionowały ustaleń Sądu w zakresie uwzględnionego stażu pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2018r. poz. 1270, ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz (to jest co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla mężczyzn)
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. (to jest co najmniej 25 lat)

W myśl art. 184 ust 2 ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

. Prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

Ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych ani 15 lat pracy szczególnych warunkach. Bezsprene nie może nabyć prawa do emerytury na podstawie powołanego przepisu.

Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 39 czy art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. pod warunkiem nieprzystąpieniu do OFE. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie do dnia 31 grudnia 2008 roku.

A. P. domagał się prawa do emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 39 powołanej ustawy.

Stosownie do treści przepisu art. 39 cytowanej ustawy, ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949r., spełniającemu warunek określony w art. 27 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

- 1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy...

wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Ubezpieczony posiada ponad 14 lat takiej pracy, a więc wiek emerytalny można obniżyć do 58 lat. Trzeba jednak spełnić przesłanki art. 46

Natomiast zgodnie z art. 46 prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. a przed dniem 1 stycznia 1969r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

2) warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008r.

Nie było sporne, że ubezpieczony posiada (na dzień 1 stycznia 2008 roku) wymagany 5 – letni okresu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem OFE. Ubezpieczony musiałby ponadto spełnić warunek ukończenia wieku 58 lat najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 roku. (por. wyrok SN sygn. III UK 217/10). Tego warunku ubezpieczony nie spełnił.

Przepis art. 46 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przewiduje możliwość, uwzględnienia przy ustalaniu prawa do emerytury wcześniejszej, spełnienia wymienionych w tym przepisie warunków do przyznania emerytury wcześniejszej dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r. a przed dniem 1 stycznia 1969r., jednak w przeciwieństwie do art. 184, wymaga łącznie spełnienia wszystkich określonych w nim przesłanek do dnia 31 grudnia 2008r., w tym również warunku ukończenia obniżonego wieku.

Ubezpieczony w roku 2008 ukończył 48 lat, natomiast przy niekwestionowanym przez ZUS okresie 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią możliwe było w jego przypadku obniżenie wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 27 pkt 1, o 7 lat, zatem wiek emerytalny dla ubezpieczonego wynosi 58 lat. Ubezpieczony bezspornie warunku wiekowego nie spełnił do końca roku 2008 i z tego względu w jego wypadku nie może znaleźć zastosowania art. 46 ustawy o FUS.

Wprawdzie ubezpieczony podnosi, że ZUS winien mu przyznać prawo do emerytury górniczej, bowiem w jego ocenie wykazał ponad 25 lat pracy górniczej, gdyż uwzględnienie udowodnionych przez niego okresów pracy pod ziemią, jako w całości wykonywanych w wymiarze półtorakrotnym, pozwoli niewątpliwie na uwzględnienie 25 lat pracy górniczej. Nie bierze on jednak pod uwagę, iż prawomocną decyzją z 1 października 2015r., organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury górniczej argumentując, że wykazał on jedynie 21 lat i 9 dni pracy górniczej, w tym 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni pracy górniczej wymienionej w art. 50c, ust. 1. Zdaniem Sądu ustalony okres pracy górniczej jest prawidłowy. Obecnie natomiast odwołujący nie przedstawił żadnych nowych dowodów pozwalających na uwzględnienie jego pracy górniczej w wymiarze wyższym, niż to uczynił ZUS w decyzji z 1 października 2015r. W odwołaniu zawyżono okres pracy górniczej, bowiem nie odliczono urlopu bezpłatnego oraz nieobecności w pracy spowodowanych chorobą.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, Sąd uznał iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ k.p.c. uznając, iż wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, do którego ubezpieczony

nie załączył żadnych nowych dowodów, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie jest konieczne, tym bardziej, iż odwołujący w swoim odwołaniu od skarżonej decyzji nie zawarł wniosku o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§ 1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§ 2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§ 3).

(-) SSO Teresa Kalinka